

Над нашою хатиною малою...

Кость Москалець

Батькові

Над нашою хатиною малою
Господнє Літо хутко перейшло,
І Міста, про яке писав Павло,
Не видно за осінньою імлою.

І ми перемовляємся з тобою
Двома-тьрьома словами — про тепло,
Про те, що літа наче й не було.
Так само, як життя; й не спим обое

Чекаючи пробудження від сну,
В якому повно смерті й туману,
Безсоння — і безсмертя — і любові...

Цей сон тече і тчеться з людських слів,
Та, вірячи апостолу Павлові,
В густій імлі щезають журавлі.